

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **G. M. T. S. F.**
zastoupený Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Poděbradská 173/5, Praha,
proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,**
sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň,

o prZA - o žalobě ze dne 22.1.2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne č. j. KRPP-166216-39/ČJ-2023-030022 ze dne 9. 1. 2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 19. 11. 2023 kontrolován hlídkou Policie České republiky na hlavním nádraží v Plzni v mezinárodním vlaku EC 358 Západní expres (Praha hl. n. – München Hbf; od 10. 12. 2023 Bavorský expres). Nepředložil žádný doklad totožnosti ani neprokázal oprávněnost svého pobytu na území České republiky. Na základě otisků prstů policie zjistila, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunské republice.

2. Ve věci žalobce soud již rozhodoval ve vztahu k prvotnímu zajištění (35 A 5/2023), a prvnímu prodloužení zajištění (33 A 1/2024). V obou případech shledal zajištění žalobce po právu. V nynější věci žalobce závěry těchto dřívějších rozhodnutí ignoruje a nad jejich rámec nepřinesl nic nového k posouzení.

I. Řízení před správním orgánem

3. Žalovaný naříkaným rozhodnutím rozhodl o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem předání do Rumunska podle § 129 odst. 1, 7 zákona o pobytu cizinců na území ČR. Dospěl totiž k závěru, že je stále dáno vážné nebezpečí útěku žalobce, protože žalobce pobýval několik dní na území ČR neoprávněně, chce cestovat do Belgie, vyjádřil nechuť cestovat zpět do Rumunska a není k tomu ani oprávněn, a zároveň žalobce několikrát uvedl nepravdivé informace. Možnost uložení zvláštních opatření žalovaný vyloučil podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců právě pro předpokládatelný nedostatek spolupráce žalobce se státními orgány. Zároveň žalovaný zdůraznil, že žalobce nemá kde na území ČR pobývat. K proveditelnosti předání do Rumunska žalovaný uvedl, že Rumunsko akceptovalo svou příslušnost pro vyřízení věci žalobce. Zároveň Rumunsko není zemí, kde by žalobce hrozilo nebezpečí pro jeho homosexuální orientaci.

II. Řízení před soudem

4. Proti rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce brojil žalobou a navrhl, aby jí byl přiznán odkladný účinek. K obsahu žaloby lze jen stručně uvést, že žalobce spatřuje nezákonnost v tom, že nyní napadené rozhodnutí se ve vztahu k důvodům a přiměřenosti zajištění neliší od předchozích rozhodnutí ve věci žalobce. Doplněné podklady svědčí o tom, že postavení homosexuálů v Rumunsku je obrovský problém (*zároveň žalobce patrně tvrdí, že v řízení o zajištění není místo tuto otázku řešit*).
5. Dále žalobce uvedl, že je připraven respektovat rozhodnutí o předání. Je také absurdní dovozovat jakékoliv důsledky z toho, že žalobce nemá na území ČR kde pobývat. Za toho stavu by museli být zajištěni všichni cizinci, s nimiž je vedeno dublinské řízení. Fakticky má žalobce navíc možnost přebývat u tchyně svého bratra. Ve věci žalobce bylo možné využít zvláštních opatření, zejména podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Jejich nevyužití je odůvodněno nedostatečně. Žalobce je ochoten spolupracovat se státními orgány, má k dispozici finanční prostředky, a také nemá v úmyslu vstoupit neoprávněně na území jiného členského státu, pokud mu to správní orgány výslovně neumožní. Hlavním důvodem, pro který žalobce proti zajištění brojí, jsou jednak značné útrapy, protože žalobce zajištění neblaze snáší a protože jeho homosexuální orientace není v zařízení pro zajištění přijímána kladně.
6. Žalovaný podrobně zrekapituloval skutkové okolnosti případu žalobce, zejména okolnosti jeho průchodu zeměmi EU. Ve věci nebyla opomenuta ani homosexuální orientace žalobce, ani jeho tvrzení o pobytu v ČR u tchyně jeho bratra. Tuto osobu však nebyl schopen identifikovat, ani kontaktovat. Dále žalovaný uvedl, že podmínky homosexuálů v Rumunsku nelze s ohledem na tamní vývoj považovat za nepřijatelné.

III. Procesní úvahy soudu

Odkladný účinek žaloby

7. Soud nerozhodoval o odkladném účinku žaloby, neboť to nebylo účelné s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem případu, tvrzením žalobce a krátké zákonné lhůtě pro rozhodnutí.

8. Obecně lze pochybovat o smysluplnosti přiznání odkladného účinku za situace, kdy by faktickým důsledkem bylo propuštění žalobce ze zajištění. Tím by byl totiž popřen účel napadeného rozhodnutí i urychleného rozhodování soudu o omezení osobní svobody. V obdobném procesní situaci může být odkladný účinek přiznán jen zcela výjimečně tehdy, kdy okolnosti případu odůvodňují faktické propuštění ze zajištění (srov. usnesení NSS č. j. 9 As 130/2011-71 ze dne 19. 11. 2011, č. j. 4 Azs 276/2023-34 ze dne 28. 8. 2023; rozsudek KS v Plzni č. j. 35 A 4/2023-38 ze dne 28. 11. 2023).
9. V konkrétních okolnostech věci pak soud neshledal potřebu jakékoliv dočasné úpravy poměrů, neboť žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti jeho pobytu v zařízení pro zajištění cizinců. Za toho stavu žalobce neosvědčil jako pravděpodobné, že v tomto zařízení hrozí nějaká újma. Protože nebyly dány důvody pro dočasnou úpravu poměrů, soud s ohledem na krátkou lhůtu pro rozhodnutí ve věci samé nerozhodoval o odkladném účinku samostatným výrokem a rovnou rozhodl o žalobě společně se sdělením důvodů vztahujícím se k odkladnému účinku [srov. nález sp. zn. III. ÚS 3425/16 ze dne 23. 8. 2017 (N 154/86 SbNU 563)].

Rozsah přezkumu

10. Podle závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid ze dne 8. 11. 2022 se krajský soud nemůže omezit na přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění v mezích žalobních bodů. Musí přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem.
11. To však neznamená, že by se v řízení uplatňovala vyšetřovací zásada. Tímto směrem totiž Soudní dvůr EU své závěry neformuloval: podle něj musí být krajský soud *schopen zjistit* si jakoukoliv jinou skutečnost relevantní pro rozhodnutí *v případě, že to považuje za nutné* („must be able to consider ... should it so deem necessary“, „muss in der Lage sein ... falls sie dies für erforderlich hält“; odst. 87 rozsudku). Krajský soud musí přihlídnout *ke všem okolnostem*, zejména skutkovým, *kteře mu byly předloženy, jak jsou doplněny nebo objasněny* v rámci procesních opatření, která považuje za nezbytné přijmout na základě svého vnitrostátního práva, a *na základě těchto okolností* případně uplatnit nesplnění podmínky zákonnosti plynoucí z unijního práva, i když toto nesplnění nebylo uplatněno dotyčnou osobou“ („must take into consideration all the elements ... brought to its knowledge, as supplemented or clarified in the context of procedural measures ... and, on the basis of these elements“, „sämtliche ihr zur Kenntnis gebrachten ... Umstände berücksichtigen, wie sie im Rahmen von Prozessmaßnahmen ergänzt oder aufgeklärt werden, ... und anhand dieser Umstände“; odst. 88 rozsudku).
12. Těmto závěrům Soudního dvora je třeba rozumět v tom smyslu, že krajský soud není vázán žalobními body (výjimka z § 75 odst. 2 s. ř. s.) a nad jejich rámec zohlední skutkové a právní otázky, které v řízení *vyšly najevo*. To jsou otázky, které vyplynuly z obsahu spisu, popřípadě z průběhu řízení, byť třeba na základě aktivity soudu. Oproti tomu soud není oprávněn bez omezení vyhledávat a ověřovat každý možný důvod nezákonnosti a verifikovat každou jednotlivou rozhodnou otázku. Přezkumná povaha řízení a zásadní uplatnění projednací zásady vyplývající z použitelného vnitrostátního práva stále (ještě) odpovídají požadavkům Soudního dvora.
13. Krajský soud v Plzni tedy souhlasí se závěry Krajského soudu v Brně vyjádřenými v rozsudku č. j. 34 Az 36/2022-32 ze dne 21. 11. 2022, č. 4439/2023 Sb. NSS *po jejich doplnění o podstatné hledisko*: správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat

případné další nezákonnosti zajištění cizince, *pokud v řízení vyjdou najevo*.

Rozdvojená argumentace žalobce

14. Žalobce pod sp. zn. 35 A 2/2024 a 35 A 3/2024 podal proti stejnému rozhodnutí dvě různé žaloby, lišící se jak rozsahem, tak způsobem i důvody argumentace.
15. Procesní postup žalobce, který je *de facto* zastoupen dvěma různými okruhy zástupců, tak vede k tomu, že tyto dva okruhy zástupců za žalobce uvádí skutečnosti a argumenty vzájemně rozporné. Žalobce např. v nynější žalobě neseptisované OPU popírá, že tvrdil skutečnosti, které žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Z toho dovozuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného, protože údajně neodpovídá okolnostem případu. Soudu je ovšem známo, a plyne to i ze správního spisu, že žalobce tyto skutečnosti prokazatelně tvrdil v jiné, dřívější žalobě sepsané OPU.
16. Stručně řečeno, žalobce má *de facto* dva různé zástupce (*de iure* jednoho), ale přesto nezná obsah správního spisu, neví, co kdy kde tvrdil, uplatňuje protichůdná tvrzení a také nereaguje na to, že jeho věc byla ve fázi prvotního zajištění a jeho prvního prodloužení soudem již posouzena a podrobně vypořádána dvěma různými soudci krajského soudu.
17. Zákonným úkolem soudu ovšem není ochrana žalobce před neznalostí, zmateností a nekoordinovaností jeho zástupců, ale pouze ochrana veřejných subjektivních práv žalobce (§ 2 s. ř. s.) s výhradou toho, že by žalobce postupem svých zástupců mohl utrpět zjevnou újmu (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Pouze ke splnění k tomuto úkolu tak soud napřel svou pozornost.
18. K tomu lze jen dodat, že v nynější věci žalobce nepředložil plnou moc. Protože však odpovídající plná moc byla založena ve správním spisu k žalobě ve věci sp. zn. 35 A 3/2024, soud ji převzal i do řízení sp. zn. 35 A 2/2024 a nadále jednal se zplnomocněným zástupcem žalobce. Bylo na tomto zástupci, aby se vypořádal s tím, že jeho zmocnění se podle obsahu plné moci vztahuje na řízení o žalobě, kterou nepsal.

IV. Posouzení věci

19. Žaloba není důvodná. Ve věci přetrvávají důvody se domnívat, že existuje vážné nebezpečí útěku žalobce a že jiným způsobem by nebylo možné zajistit předání žalobce do Rumunska jako státu příslušného podle nařízení č. 604/2013 (tzv. „Dublin III“).
20. Podle § 129 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou mimo jiné *cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území*, za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování. Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, *pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje*, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, nebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
21. Podle druhé věty § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, je policie oprávněna dobu trvání zajištění *prodloužit, a to i opakovaně, je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání*.

22. Podle článku 28 odst. 2 nařízení č. 604/2013 mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

Důvody pro zajištění

23. K první žalobcově námitce soud konstatuje, že žalovaný správně posoudil případ žalobce v otázce trvání důvodnosti zajištění. Formálně jsou stále splněny nejméně tři důvody, které zákon o pobytu cizinců v § 129 odst. 4 označuje jako vážné nebezpečí útěku (*str. 6 rozhodnutí žalované*):
24. Žalobce nelegálně přicestoval na území České republiky a několik dní zde pobýval (13. 11.–19. 11. 2023), neprokázal se žádným cestovním dokladem, vízem ani jiným oprávněním k pobytu. *Žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně.*
25. Žalobce má být předán do Rumunska; samostatně není oprávněn do Rumunska cestovat. K možné adrese na území ČR při výsledku před žalovaným uvedl, že v ČR pobýval u tchyně bratra, jejíž jméno nezná, nezná její adresu, resp. již ji nemůže dohledat („vesnice 3 hodiny od Prahy“). *Žalobce tedy nebyl schopen uvést adresu místa pobytu na území ČR a není oprávněn samostatně cestovat do Rumunska.*
26. Žalobce při výsledku před žalovaným uvedl, že do Rumunska se dobrovolně vrátit nechce, chce odjet do Belgie a tam požádat o azyl. V Rumunsku azyl nechtěl, protože to není schengenská země a nebyla by tam zcela respektována jeho sexuální identita. Tato vyjádření žalobce v souvislosti se způsobem, jak nelegálně procházel přes území států EU, vypovídají o *úmyslu žalobce nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění.*

Neúčinnost zvláštních opatření

27. Nedůvodná je námitka, že žalovaný nedostatečně odůvodnil svůj závěr o potřebě zajištění namísto užití mírnějších zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Jde totiž o typický případ, kdy zvláštní opatření nelze uložit podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť je zjevné, že žalobce má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného členského státu EU. Žalobce Česko republikou pouze projížděl, nemá adresu na území České republiky, vyjádřil nechuť vrátit se do země původu či do Rumunska a vyjádřil vůli cestovat dále do Belgie, k čemuž není oprávněn (z mnohých srov. odst. 55–56 rozsudku NSS č. j. 5 Azs 107/2020-46 ze dne 25. 6. 2020, přiměřeně pak usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Azs 20/2016-38 ze dne 28. 2. 2017, č. 3559/2017 Sb. NSS, odst. 37).
28. Za toho stavu není zřejmé, jak konkrétně by v případě žalobce mohla být účinná jednotlivá zvláštní opatření, i kdyby například složil peněžní prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených s předáním do Rumunska. Tvrzení, že žalobce má zázemí a možnost přebývat u tchyně bratra zcela pomíjí obsah spisu: před žalovaným nebyl žalobce schopen tchyni bratra identifikovat a ani neví, kde tato osoba bydlí. Blíže ji neidentifikoval ani v řízení před soudem. Za toho skutkového stavu je vyloučeno, aby u ní žalobce přebýval po dobu dublinského řízení.
29. Na tomto posouzení nic nemění ani aktuální tvrzení žalobce (*str. 3 žaloby*), že by respektoval rozhodnutí o předání do Rumunska. Žalobce před žalovaným jasně uvedl, že do Rumunska se *dobrovolně vrátit nehodlá*. Žalobce z tohoto důvodu v kombinaci s jeho předchozím jednáním neskýtá záruku, že bude pro potřeby dublinského řízení dostupný

– stále vážně hrozí jeho odchod směrem do Belgie. Nadto v souběžně podané žalobě sp. zn. 35 A 3/2024 žalobce tvrdil, že se do Rumunska vrátit nemůže, protože mu jako homosexuálovi hrozí nebezpečí v samotném Rumunsku a zároveň hrozí porušení zákazu *non refoulement* předáním z Rumunska zpět do Kamerunu. Sám žalobce tedy není schopen zaujmout jednoznačné stanovisko, zda se tedy do Rumunska míní vrátit či ne. Za toho stavu je bez dalšího nedůvěryhodný.

Doba zajištění a pečlivost při naplňování účelu zajištění

30. Vůči době zajištění či pečlivosti postupu směřujícímu k předání do Rumunska žalobce konkrétní námitky nevznesl. Soud v tomto ohledu žádné pochybení žalovaného neshledal.
31. Námitky žalobce však lze podle obsahu posoudit jako námitky vůči možnosti naplnit účel zajištění, tj. možnost samotného předání žalobce do Rumunska. Tyto námitky důvodné nejsou, protože před žalovaným nevznikla žádná pochybnost o možnosti provést předání. Před soudem pak nevznikla žádná reálná pochybnost.
32. Žalovaný má v rámci řízení o určení příslušnosti podle nařízení č. 604/2013 pomocnou úlohu; jeho úkolem je zajistit osobu, která má být předána do příslušného členského státu (§ 129 zákona o pobytu cizinců). Pravomoc rozhodnout o určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu svěřil zákonodárce ministerstvu, nikoliv žalovanému [viz § 8 písm. b) a c) zákona o azylu]. Protože orgány policie mají pouze pomocnou úlohu, neshromažďují takové podklady jako Ministerstvo vnitra. Žalovaný proto obvykle vychází z obecně známých skutečností o nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců. Ve sporných situacích je pak povinen si podklady potřebné pro posouzení této otázky vyžádat.
33. Správní orgány tedy nemusí v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě, kam má být cizinec předán, dochází či nedochází k systémovým nedostatkům v rámci azylového řízení. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (srov. odst. 21 rozsudku NSS č. j. 4 Azs 73/2017-29 ze dne 17. 4. 2018).
34. V souzené věci žalobce systémové nedostatky azylového řízení v Rumunsku do jisté namítal, což jasně plyne z obsahu správního spisu. Je tak irelevantní, že v nynější žalobě žalobce zároveň tvrdí, že tyto otázky nejsou pro posouzení prodloužení zajištění významné (v souběžně podané žalobě sp. zn. 35 A 3/2024 žalobce tyto otázky naopak považoval za rozhodující).
35. Žalobce před žalovaným původně uvedl, že v Rumunsku nechtěl azyl, protože to není „schengenská země“ a protože by mu nemohli zcela zaručit právo na sexuální orientaci a mohl by tam být diskriminován. To je námitka směřující vůči podmínkám přijetí žadatelů v daném členském státě. V této argumentaci pokračoval i později, ve vztahu k oběma prodloužením zajištění, kde opětovně zdůrazňoval možnou diskriminaci v Rumunsku (podmínky v Kamerunu nejsou pro posouzení předání do Rumunska významné).
36. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013 je nicméně podstatné, zda jsou podmínky v Rumunsku pro žalobce natolik špatné, že s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU. To žalobce netvrdil. Žalobcem

obávanou diskriminaci nelze (obvykle) považovat za ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, neboť zákaz diskriminace z důvodu sexuální orientace je systematicky řazen jako speciální základní právo zaručené čl. 21 Listiny základních práv EU. Konkurenci skutkových podstat čl. 4 a čl. 21 tak je třeba řešit *ve prospěch speciálního základního práva*, ledaže by skutkově šlo o zásah natolik závažný, že by byl bez dalšího dotčen chráněný rozsah obecnějšího základního práva.

37. Prosté tvrzení žalobce v řízení před žalovaným, že by mohl být v Rumunsku diskriminován, *prima vista* nevypovídá o přijímacích podmínkách nesoucích riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU. Žalovaný se tedy touto otázkou nemusel zabývat do té míry, že by k ní samostatně obstarával nějaké podklady.
38. Soud považuje za problematické, že žalovaný do svého rozhodnutí převzal informace „veřejně dostupné“ na www.rainbow-europe.org, aniž by tyto informace založil též do správního spisu a učinil je tak podkladem pro rozhodnutí. Pro posouzení věci to však není rozhodující: nyní napadené rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (§ 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců), takže proti informacím obstaraným žalovaným mohl žalobce tak jako tak brojit až v žalobě. To žalobce prakticky neučinil. Nadto z ničeho nevyplývá, že podmínky v Rumunsku představují riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU.
39. Za toho stavu v řízení před soudem nevznikly byt jen relevantní pochyby o podmínkách v Rumunsku. Nevznikly tedy ani pochyby o proveditelnosti předání do Rumunska a s tím spojené pochyby o plnění účelu zajištění. Za toho stavu jsou úvahy žalovaného nad skutkovými informacemi z www.rainbow-europe.org irelevantní.

Potenciální zranitelnost žalobce

40. Žalobce také uvedl, že v zařízení pro zajištění „zažívá značné útrapy ať už z důvodu sexuální orientace, která není mezi ostatními zajištěnými přijímána kladně, či pro neblahý vliv zajištění na žalobcovu psychiku.“ To je obecné tvrzení o neurčitých skutečnostech, které je pro přezkum naříkaného rozhodnutí bez významu.
41. Soud již dříve uvedl, že relevantní změna podmínek žalobce může odůvodnit jeho propuštění ze zajištění (buď v řízení před žalovaným nebo výjimečně v řízení před soudem).
42. V souzené věci však žalobce nic konkrétního netvrdil, takže nebyl důvod jakýmkoliv směrem vést dokazování. Krajský soud v Plzni setrvale vychází z toho, že důkazní návrh musí být konkrétní, musí tedy označovat *skutečnosti, které mají být prokázány*. Jestliže důkazní návrh není konkrétní, nemůže být úspěšný. Důkazní návrhy nemají sloužit k tomu, aby teprve při provádění důkazu výsledkem zazněla rozhodná skutková tvrzení účastníka (srov. rozsudky KS v Plzni č. j. 77 A 151/2020-124 ze dne 5. 5. 2021, č. j. 76 A 4/2021-56 ze dne 9. 2. 2022, č. j. 77 A 112/2021-43 ze dne 30. 3. 2022, a rozsudky NSS č. j. 6 As 147/2013-29 ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 Azs 161/2020-45 ze dne 30. 7. 2020). Kategorie „*velmi obecných důvodů pro návrh na provedení důkazu*“ (tak např. rozsudky NSS č. j. 5 Azs 349/2020-37 ze dne 24. 2. 2023, č. j. 5 Azs 33/2022-39 ze dne 18. 10. 2022) je tedy obecně i pro Krajský soud v Plzni neakceptovatelná, a v rozporu s účelem dokazování i dosavadní judikaturou správních soudů (srov. např. rozsudky NSS č. j. 4 Azs 166/2022-60 ze dne 16. 9. 2022, č. j. 9 Azs 39/2022-50 ze dne 13. 5. 2022).
43. Při absenci relevantních, *konkrétních tvrzení* žalobce pak soud nemá ani důvod vést

dokazování z vlastní iniciativy ve smyslu závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. V případě, že sám žalobce netvrdí konkrétní skutečnost relevantní pro posouzení věci, *nevýšla taková skutečnost najevo*, a zároveň soud zjišťování hypoteticky existující, nekonkretizované skutečnosti *nepovažuje za nutné*.

44. Lze tedy uzavřít, že z dosavadního průběhu řízení před soudem a žalovaným není důvod usuzovat na to, že žalobce by byl zranitelnou osobou vyžadující specifický režim. Stejně tak není důvod se domnívat, že zajištění se za stávajících faktických podmínek v Balkové stalo nezákonným.

V. Závěr

45. Z uvedených důvodů není rozhodnutí žalovaného nezákonné a netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 7. února 2024

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce